

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön september 15^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi dija helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válhatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

Emlék-könyv.

(V—i B a r n á t ó l.)

Accidit in puncto, quod non speratur in anno.

Kellemes májusi alkony vala, 's én szokott sétatéremre, a' hidfőhöz sieték. Itt öröm-ittasan legeltetém szemeimet az áldozó nap tűz-sugarain, mellyek Zrinyinek aranyzott buzogányáról visszaverődven, varázs színben tükrözék magukat a' méltóságos folyóban. Magát, Szigethvár hősét, szörnyű sirját elhagyva, látá felhevült képzeletem izmos halvány alakban mintegy rettenetes „megállj-t“ dörgve inteni a' már félig boldog Hunnián szerte kalandozó tüzi golyónak. — Majd honom arany idő-szaka tünt-fel agyamban, 's elragadtatva bámultam a' derék Zrinyit az elfelejthetlen Hunyady Jánossal uralkodni, száz, hasonlólag dicső, társaik közt az ősz Dunán, 's mit sem gondolva a' multakkal, üdvöt hinteni a' hajdan ellenséges szomszédok távol vidékein. De mi leginkább magára voná figyelmemet, egy roppant kő-hid középtáján emelkedő obeliszk vala a' vaskapui kőszálakból szerkezve; egyik oldalán egész Europa előtt jeles érdemeiről ismeretes honunkbeli grófi családnak ősi czimere vala vésvé illy aláírással: „Küzdvé győztél“ — a' tulsó részen levőket a' különféle nemzetekből álló nép-tömegnek tolakodása miatt nem olvashattam. — Szomszédom, egy fiatal Britt, mélyen illetőde emlité éjszak-amerikai társának a' „Széchenyi“ nevet; én feszülten figyelmeztem a' mondandókra: de egy hangos kaczaj, 's érezhető vállütés felébresztett édes andalodásomból.

„Az Istenért! mit csinálsz? talán bizony szerelmes levelkédet dicéled a' folyam hajjaira, távol levő kedvesedhez küldendőt? — Nézd csak ama csoport fiatalságot, mint vigyorog rajtad, benned egy ábrándozó szerelmezt gyanítván!“

Én visszatekinték, és Szélfí barátomra ismertem.

„Ne háborgasd a' halandó figyelmét! midőn maga az istenség, az ég szülte-ideál, félrevonván homályos szemei elől a' titkos lepelt, világosan láttatja vele a' jövődőnek tárgyait“ — felelék feddőleg feltüzült enthusiasmusomban.

„No no, talán költői paroxismusban szenvedsz, vagy jóslói szellemmel teltél-meg? — Éppen illy emberre van most szükségem!“ — Kaczagott 's karon fogva magával elragadt.

Szélfí Kálmán egy vala azon boldogok közül, kiknek vidám humorát semmi eset sem zavarhatja-fel. Lepkeként mézet tuda ő magának 's társainak számára minden tárgyból szivdogálni; — jeles tulajdonait 's nemes udvariságát mérsékelt könnyelműség edzé, mellynél fogva, csak hamar kedvenczévé 's rugó tollává lön minden társaságnak.

„Lásd Károly! mig te a' homályteljes jövődőnek titkaival bajlódol; addig a' jelennek embere itten éldeli perceit.“ — Igy szólla Szélfí, midőn a' pompás Elyziumba belépnénk, 's fagylaltat parancsolt.

„Ez éppen jól esik felhevült idegeim lecsillapítására“ — felelék mosolygva.

„De à propos! — sugá fülembé — neked maga az istenség tárrá-fel a' jövődőnek titkait; — tehát jóslói szellemmel is birsz; — mint avatottja a' történeudőknek — mond-meg, remélhet-e boldog jövődőt a' bal keblemben lappangó szikra?“

„Hogy, hogy? talán bizony szerelmes vagy? csudálom, hogy — mint mondani szoktad — hideg véred ellenére is kelepczébe estél, te, ki előbb a' szerelmeseknek gunylója 's ijesztő rémjé valál!“

„Hagyd abban barátom! — változik a' világ! a' bölc pedig azt tartja: hogy az egyes ember van a' világért, nem az egész világ ő érte; következőleg — De nézd a' lelkem ideáljától kapott ajándékot.“ — 'S most öltönye zsebéből egy csinos tokot von elő, és kezembe nyujtá.

Rózsa színű selyembe kötött, 's arannyal himzett könyvecske volt ez; boritékán illy felírás: „Erinnerung der Freundschaft“ — és egy nefelejts koszorú. — Feltáram, 's a' külső német czimmel a' legfurcsább kontrasztban, ezen magyar sorok állának:

Tiszta, mint a' völgyi folyam
A' szelid hold fényénél,
Csendes, mint a' fáradt vándor
Nyugta egy tölgy tövénel,
Legyen életed, mig lehelsz,
'S néha, ha e' sorokra lész,

Nézd alul itt nevemet,
 'S emlegess-meg engemet!

SZENDEI MATHILDE. S. K.

mellyek az alulirt kisasszonynak a' magyar literaturában jártosságát bizonyíták; mivel ezeket, ha jól emlékezem, a' „szépliteraturai ajándék“ valamelyik ivén olvasám.

„'S mikép jutottál ezen emlékkönyvnek birtokába?“ kérdém kíváncsilag Kálmánt, kinek tüzes szemei szemeimen nyugvának.

„Igen véletlenül“ — lön a' válasz. — 'S mig a' fagyalttal kényelmesen foglalatoskodnánk, ekkép mondá-el esetét:

„Én a' folyó hó elejével X. mezővárosba rándulék ügyeimet végzendő, holnap szállásomat az „arany szarvas“ czimű vendégfogadóban vevém. Egy tiszta alkonyon, midőn éppen szobám ablakában könyökölve kényelmesen eresztgetném öblös tajtékpipámból a' bodor füstöt, 's ennek szemlélésében gyönyörködve fontolgtatnám ügyeimet, egy a' fogadó udvarába gördülő batár magára voná figyelmemet; 's midőn már a' mellettem levő szoba ajtaját nyilni hallottam, kíváncsiságomnak ellent nem állhatva, kitekinték; — három fátyolozott asszonyi alak lépett-be a' nyílt szobába, és egy podgyaszt czipelő szolga pihegett keresztül a' csarnokon. Ez is bevergődött, 's az ajtó becsukatott; de szerencsémre, vagy tán inkább szerencsétlenségemre, egy tekeres észrevehetlenül kicsuszánván hóna alól a' folyosón marada. Mohón felkapám tehát ezt, mellynek visszaszolgáltatása, nekem, reményem szerint, kellemes ismeretséget vala szerzendő.

Figyelmesen számolám zseb-órámon a' tűnő perczeket, mivel az idegeneknél azonnal alkalmatlankodni nem akartam. — Fél óra mult, 's én a' szomszéd szoba ajtaján kopogtaték. Zavarodva tekintének a' némberek a' nyíló ajtóra, látogatóra mit sem számolók; de én az ismeretlen családtól engedelmet kérvén a' véletlen megjelenésem-okoztá zavarért, a' talált tekereset egy kökény szemű kisasszonyka kezébe nyujtám. — „Cousine! az Istenért! hisz' az emlék könyvek ezek“ — felkiálta egy másik bogár fürtű; mig a' harmadik korosabb nőszemély, ki iránt a' két angyal különös figyelemmel viselteték, a' mostani cselédek vigyázatalansága 's ügyetlensége ellen zugalódott. — Még néhány szót váltánk, mellyből nevemet is kitudák. Ennek halatára csudálkoznak, 's engemet nevemről és vidor szeszélyemről rég ismertnek mondottak, — de honnan? nem vehetém-ki. — Én elbucsúztam, 's ők különösen hálálkodának tett szolgálatomért.

Visszatérvén szobámba ismét pipámat vevém elő, de már ekkor elmém, ügyeim helyett, a' kökény szemű leánykával foglalatoskodott; — igen örültem, hogy tervem olly jól sült-el.

a

A' sors kénye megfoghatlanul játszik a' halandókkal, — 's gyakran, mit az ember meg nem történhetőknek vél, a' legtermészetesebb módon véghez viszi. — Vacsora alatt az uraságok számára rendelt ebédlőben az ég szemű kisasszony mellé juttata boldog csillagzatom. — Vigan töltöttük az esti étekezést; 's csak hamar észre vevém, hogy társaságom magának az idősb néembernek sem untató.

Az óra kilenczet ütött, 's mind a' két fél szobájába vonult; de, még minekelőtte lefeküdném, az idegen szolga betoppant hozzám, 's alázatosan jelenté, hogy a' tens asszony 's kisasszonyok reggelire elvárnak.

Mintha tüvel lett volna rakva ágyam, egész éjen át nyugtalankodtam; mit felhevült vérem szokatlan forgásának tulajdonithatni; csak hajnal felé szenderedhetém-el néhány perczre, 's ekkor is a' fiatal szerelmes tudhatja, minő álmokkal kellett vala küzdenem.

A' reggeli alatt szokott vidámságomból már valamit vesztettem; — ez álmatlan éjem következése lehetett. — A' kökény szemű kisasszony is kevéssé érzélgőnek mutatkozáék, de miért, titok vala előttem; 's csak a' bogár fürtű hajadon vala képes társaságunkat vidám élénkségében fentartani, kitől Ligety Miksa barátom nevét is hallám emliteni. — Ő tehát ezen családnak ismerőse — gondolám magamban — említhette valaha előtték nevemet; 's így a' nagyrejtvény félig meg vala fejtve.

Barátom! ezen családnak egymással társalkodása módját különös szembetűnő karakteristika bélyegzé. A' két hajadon soha sem szólítá egymást nevénél fogva, hanem a' hideg „Cousine“ szóval; a' korosabb néember pedig a' két kisasszonyt „önöknek“ nevezé. Az idegen könnyen hidegségnek tulajdonithatta volna ezt; noha, mint észrelehetett venni, csak csupa szokás vala; mert testvéri viszony 's legnagyobb meghittség uralkodék közttek. Innen, bár mint vágytam is tudni a' kedvesnek nevét, csak elválásuk után tudhatám-meg. — Az idősb asszonyság, mint néhány szavából érthettem, a' hajadon unokáknak gyámanyjok vala.

A' batár előcsörtetett, 's a' néberek köszönetet mondának társaságomért. — Egyenként segítém őket a' koci belsejébe; — 's midőn az égszemű leánykának tenném szolgálatomat, ezen emlékkönyvet nyujtá kezembe illy szókkal: „Ezt jutalmul kedves Szélfí ur — 's alig érhetőleg — emlékül!“ — Én egy csókot nyomtam a' hó fehérségű kézre, midőn a' szép angyal kevéssé elpirult. A' batár elrobogott, 's a' hattyú-kezecke egy Isten-hozzádot inte.

Örültként fel 's alá járván szobámban, ezer csókkal illetém a' lelketlen tárgyat, — 's valóban érzém, hogy Amor töre ellen nincsen paizs.

Azon időtől álmainban szüntelen előttem forog a' báj-alak; mert lelkem őt választá ideáljának, — 's Budapest mulató helyein nem talál édeletet a' vidám humorú Kálmán; — mert ha a' lenge szellő susogva futja-át a' fák zöldelő lombjait, vagy a' gyöngye fűvek virágzó kelyheit; a' lassú „emlékül“ szó cseng füleinben, 's akkor küzdve küzd a' sziv; — csak zongorám hangjaiban találok némi enyhülést.

És te csudálkozol, hogy vidor szeszélyű barátod olly hamar szenvedhete illy szörnyű metamorphosist? — Nevettelek, midőn előszer elmondád előttem Bulvernek a' tífok-teljes szerelemről okoskodását, melly két lénynek, kik egymást az előtt soha sem látták, azonnal az első összetalálkozásra, keblében kél, 's hathatósan növekszik; — 's mellynek; lehetőségét a' lelkes britt költő Plátónak furcsa tanjából magyarázgatá; — de most kénytelen vagyok érezni annak valóságát.““

„Jaj barátom! a' sziv is töredékeny edény!“ sohajték mosolygva.

„„A' fagyalt elfogyott, 's mi bucsút vevénk a' szép Elyziumtól. — Szegény Görögök 's Romaiak! be megcsalódott hiedelmek, ha szintén illy Elyziumba jutottatok; mert e' kies virányokon csak az boldog, — kinek zsebe-boldog!““ (Végzet köv.)

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

Leopold mezei népinnep. Kisasszony napján, mint már mult években említettük, tartják a' Budapestiek utósó népinnepeket a' szabad természet zöldjében Budán az észak-keleti hegyek között fekvő Leopold-mezei mulató helyen. E' napon az ide félórányi távulságra álló Remete-Maria kápolnájában szokott bucsú lenni, 's mint mindenkor, az idén is nagy számú bucsúsok gyülekeztek ide gyalog és kocsin Budapest falai közül. A' gyönyörű hajnal és délelőtti idő már maga is kecségteté a' jámbor ajtatosakat e' szent helyre. Dél után hosszas tarka menetben vonultak vissza innen mind a' legközelebbi helységekbeliek mind a' Budapestiek. Nevezetesen az utóbbiaknak nagy része az utközben fekvő Leopold-mezőn szokott közállományt tartani délutáni órákban, hova a' nehéz felhők megjelenésének ellenére még ebéd után is számos városiak jöttek, ámbár a' nevezett körülmény sokat viszatartóztatott. Az utóbbi mulató helyen azonban ma is elég élénk volt a' zsebongás. A' hosszas szárazság után kiaszott barna fűnek kópasz tetején több helyen kézi orgona hangjai mellett keringtek a' tánczkedvelő ifiak 's leányok; a' fogadó két teremében pedig rendesebb muzsika éleszté a' lábakat. A' vendéglő ház előtti fák alját számos uzsonázók, gyümölcs- kalács- báb-árosok foglalák-el. Több helyen policinellők képeztek maguk körül néző vagy résztvevő vig csoportot. — A' nagy óriásként felemelkedő Amalia-szirt tetején enyelgő ifiak dévajkodtak, 's zöld zászlót lobogtattak az alattok levő mélységben zsebongók felé. Így közeledék az est sokaknak kívánságát megelőzve, kik még jó sokáig ohajták szörbölni a' világ mulékony örömeit, kétkedvén, valljon jövő évben részesülhetnek-e olly vigan 's elégülve a' Leopold-mezei mulatság búenyésztő kéjeiben, 's megemlékezvén, hány kedves barátot, hány rokon szivet veszté-

nek-el csak mult évtől fogva is, kik a' tavali alkalommal velek együtt osztot-
tak még a' barátság és szeretet boldogító érzelmeiben. Így vettek bucsút a'
már barna-sárgás lombú fáktól 's Leopold mezeje kies vidékétől. Számtala-
nok tölgy-ágakkal ékesített kocsijaikra ültek, mások tölgy-levelekből font
koszorúval díszkedő kalapjaikkal csapdosák hujongatva a' tiszta levegőt, 's vig-
dalokat zengvén hangya-seregekként végetlen sorban lépdestek a' rekedt 's
por-lepte levegőjű város felé. A' Duna partján 's két hidfőnél a' honn marad-
tak fogadák őket szives kézszorítással. Hét órakor Leopold mezejének már
üres tére sohajtott vig vendégei után.

HAZAI HIRLELŐ.

Pesti hírek.

IV.

Őszelő 10-kén 1836.

(Mulatság a' szabadban. — Játékszin. — Literaturai visszaélések.)

Ez előtt, ha a' pesti polgár egész héten által magát lesanyarta műhelyé-
ben, boltjában vasárnap viradóra nagyot nyújtózott, 's „menjünk a' zöldbe“
mondá, — és a' pesti polgár könnyű talpaival megfutá ligetszugot, Miksa
árkát, szépjuhásznét, a' svábhegyet, sőt néha még Mária völgyét is; de el nem
fáradt, mert lelke a' szép zöld természetben minden lépten új erőt szí vala
magába. Az idei száraz nyárban az egész dolog megváltozott, 's a' ki ma
azt mondaná „menjünk a' zöldbe!“ az ugyan csak zöldet mondana. Idei nya-
runkat zöldnek olly kevéssé mondhatni, mint a' tintát fehérnek; de zöldnek
festeni? igen azt lehet, ugy, mint a' legfehérebb embert feketére. Hegy-vi-
dékeink az idén nem voltak egyebek egy festett vidéknél; fa, fű, ki-
látás, forrás, minden megvolt ugyan az idén is; de enyhe szellő nem vidtá az
arczot, illatpárák nem kecsgeteték az orrt, 's maguk a' növények is inkább illet-
tek egy vén doctor herbariumába, mint ezen hegyekre völgyekre, hol előbb
annyi báj 's kellem trónolt, hol annyi vidám fogékony kebel örült a' szép
természetnek. Egész Pesten csak egy vidék zöld — t. i. a' vácsi út melletti
temető, felpázsitozott 's naponként öntöztetett sirhalmaival; — lehet-e hát csu-
dálni, hogy a' zöldet annyira kedvelő pesti nép inkább a' temetőre jó mint
ligetszugba megy. 'S ez lehet oka az idei nagy halandóságnak is; sokan inkább
a' zöld sírok között akartak tanyázni holtan, mint a' kiaszott hegyvidé-
ken élve.

Magyar játékszinünk még mindig nem tud behonosulni a' budapesti éghaj-
lat alatt; sőt a' legujabb időkben nagyobb volt iránta a' részvétlenség, mint
valaha, a' publicum részéről; ha csak ennek oka abban nem fekszik, hogy a'
Pestiek közeledni látván azon időpontot, mellyben a' magyar játékszint tulaj-
don telkükön látogatandhatják, hogy mondám, ezen kis időközt szünidőnek
nem akarják használni, melly után kettőzött erővel látogatandják az oromról
alászállított Thalia-templomot. — Pestmegye lelkes KK. és RRei njlag szép
áldozattal pótlák a' tömeg részvétlenségét. — Színészeink, legnagyobb részint,
iparkodók 's előre haladnak; a' darabok választása azonban jó ideig nem akart
jobb irányt venni; a' nyári hónapok multával pedig rendesen gyarapszik a'
közönség, 's az ősz a' szini pénztárra nézve is leggyümölcsözőbb szokott lenni,
ha különben a' rendelőség ugy választja darabjait, hogy a' nem-előfizetőket
hetenként legalább három-négyszer bevonhatná; mert ez az előfizetőknél gyü-
mölcsözőbb jövedelem.

Literaturánk jelenleg semmi nevezetes termékkel nem gyarapodott; sympathisál a' nyár szárazságával. De minél kevesebb ézengésünk volt itt, annál több penna-zendülést lehet látni a' literatúrában, mellyek egyedül foglalatosságot darab ideig a' zajoskodásokat szerető közönséget. Ezen literatúrai pereket az olvasó már ismeri, 's azért szükségtelen őket characterizálnom; de talán kevesbbé tudják azt, hogy legújabb időkben egy ember neki ült, 's e' pereket magának összelajstromozta, 's az Erd. Társalkodó legújabb, 9-ik számában, nagy pergyűjtési vágyában, így szól: „Czél szerű 's kedves vállalathoz fogna az, ki 1783-tól kezdve a' magyar literatúrai perek gyűjteményét kötetenként kiadná. A' kiadó ebben megbukni nem fogna, Szegegy literatúrai pörész! ki egyebet nem tudsz, mint újságokat kiszemelni, 's híreket terjeszteni! — Ugyan ezen jámbor ember — kinek neve r—d. — furcsaságul említi, hogy „Garay a' Honművészen megjelent színészeti kritikák helyességét vitatá: Róthkrepf pedig azt mondja, hogy a' Honművészen kritikák nem, csupán színészeti tudósítások jelentek-meg.“ Lehet-e ezen elvből fecsegőről feltenni, hogy az említett perek összelajstromozásánál egyebet tett? mert ha olvasni fogta, láthatta volna, hogy én a' Honm. kritikáji helyességét egy szócskával sem vitatám; hanem, a' színi kritikák — vagy ha tetszik — tndósítások megindítása czélját helyeslettem. Az ám a' furcsa r—d. uram! midőn az ember valamiről írni akar, 's azt sem tudja fehér-e vagy fekete? Ugyan ezen furcsa r—d. ur a' nyilvánosságot kedvelő, józan ítéletű olvasótul kíván felszabadíttatni azon fáradságtól, hogy ismert Aurora-hajnali 's egyéb hamis híreit csak egy betűvel is védje az azokat meczáfólók ellen. Igen, igen furcsa ur, a' józan ítéletű és nyilvánosságot kedvelő publicum éppen az, melly a' nyilvánosságot hazudságokkal nem szenved megbecsteleníttetni.

Legvégre egy „nyílt levélről“ kell említést tennem, melly nálunk Pesten nagy sensatiót gerjeszte. Írója Hazucha, ki azt a' Rajzolatokba iktatá. E' nyílt levél némelly literatúrai visszaéléseket közölt, olyakat, minőket csak nem-tiszta szándékú emberek követhetnek-el. Kezdenék t. i. ezen emberek czikkelyeket írni, mellyeket másnak nevével vagy névjegyzékével írnak alá, ilyen volt 1.) az általam is alátoltnak sejdített (Erd. Társalkodó 5. szám) czikkely az Erd. Társalkodó 23-ik számában, melly alá P. . . . . Károly névjegyzéket tolták. — 2.) A' pesti társalkodóban megjelent epigrammák, mellyek alá H(azucha) M. J. (Munkácsi János) G. M. (Garay Muki) X. et Comp. jegyeket iktatának Bajza et Comp. 's a' t. — 3.) A' pesti Társalkodó f. é. 21. számában volt illy czimű értekezés „legújabb tapasztalások a' lópor-repszetések körül“, mellyet már Horvát István mutatott-ki, hogy alátolt névjegyzékkel írta némelly kaján szája, 's „nem lehet nem — úgy mond — figyelmeztetnem arra a' hazát, hogy a' Társalkodóban e' megjelent irat első, de igen ocsmány 's alacsonylélkűséges példája közöttünk az utálatos á l o r c z á s s á g n a k.“ (Tud. Gyűjt. 1836. III. köt.) — Ezen fondorkodásokhoz tartozik 4.) következő is, mit szórul szóra ide írok az Erd. Társalkodó 9-dik számából: „A' Szegvári-Salamon perben, melly folyton foly, jelességül lehet felhozni, hogy Horvát István Szegvárit Fejér Györgynek, Fejér pedig a' Hasznos Mulatságok jul. 3-ik számában megszóllalt négy csillagot Horvátnak gyanítja, holott Szegvári = Bajza; négy csillag = Waltherr. Minthogy már Bajza ez álnevet szántszándékkal 's hihetőleg azért választotta, hogy Horvátot Fejérrel annál bizonyosabban öszveszeszítse *) (régibb időkben Fejér Szegvári név

*) Ez az Erd. Társalkodó kitétele betűről betűre a' 143. lapon.

alatt irt Horvát ellen); némelly pesti Németek, kik valamicskét már a' magyar literaturából is kapogatnak, Bajzát „literarischer Mordbrenner“nek nevezik.“ — En hominem!

G A R A Y.

K Ü L Ö N F É L E.

Chinai császár tilalma. A' chinai császár keményen megtiltá, hogy semmi nemű gőzhajó Chinába ne jöjjön. Az egész „mennyek országában“ — mi-kép ők Chinát nevezik — kihirdtetett, hogy az első gőzhajó, melly az ország akármelylek folyóján megpillantatik, bizonyos legyen benne, hogy kifúratik, 's elsüllyesztetik.

Különös jutalom-hirdetés. New-Ross városa Irlandban 100 font sterlingnyi díjt tett-ki annak számára, ki képes leendne egy olly szép asszonyt előmztatni, mellynek ellenébe még szebbet nem lehetne állítani. Ezen kihívást valamennyi angol hirlapok felvették, 's mi is sietünk azt olvasóinkkal közleni, mivel a' szép magyar nők a' versenyzésből nincsenek kizárva.

Czipóvaró város. Midőn az ember a' Massachusettek országában utazik, csudálkozással bukkanik Lynn városra, melly reá kevéssé furcsa benyomást tesz, mivel annak valamennyi, mintegy 5.000 emberből álló, lakosa mind czipóvaró. Ezek évenként 1.200.000, sőt, ha jól megy a' mesterség, 1.400.000 pár czipót varnak, 's mintegy 1.000.000 piasztert árulnak belőle. A' lynni czipók a' szövetséges országokba 's deli Amerikába küldetnek szét.

E M L É K M O N D Á S.

Kicsiny. Nagy.

Kis dolog is gyakran nagy célt okoz a' sokaságnak,
Mellyet utóbb tetté érlel az egyes erő.

Kezdeni többnek kell, de valódira hatni csak egy tud,
Ebbe vegyül a' sok, 's általa mindenik él.

KISFALUDY KÁROLY.

A' bizodalmatlanság sok jót elfojtott, és sok szép lelket elidegenített.

KOTZEBUE után S. Karolina.

Aphorismák Kolozsvárról. Idegen csalódás saját csalódásinak szülője. Legtöbb román és színjátéknak anyaga a' szerelem, minthogy ez legköltőbb és legérdekesebb. A' legtöbb román és színjáték házassággal végződik, minthogy ezzel a' költészetnek vége szakad, 's a' valóság kezdődik-el.

A' kevélységnek legnagyobb ellenmérge a' szívdesség.

Idegen tapasztalás tapasztalásunk propedeuticája.

a—e.

Betűrejtvény.

É—vel igazgatjuk valamennyi ügyünket a' jóra,
Roszra is áttérünk, józan szavait ha kerüljük.
K—val mondsz mindent, mi tökélyes lábra jutott már,
M—mel készülhet mai nap csak az épület ugy fel,
V — hogy egyik R—ét ne legyen megdönteni képes.

V E R E S.

Előbbi rejtvény: L u k á c s.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.